

Ludmila Sadílková

Ach ano, své dětství a mládí jsem prožila ve středních Čechách. Po absolvování Gymnázia a Sociálně právní školy v Praze jsem nastoupila do zaměstnání, vdala se a svůj nový domov našla v Bojanově v Železných horách. Snad jako většina žen, tak i já jsem vždy velice ráda tvořila a tvořím rukama. Když děti povyroستly, pomalu jsem začala poznávat tajemství hlíny. Miluji její tvárnost, nechávám jí volnost a nahodilost, nechávám jí, aby mně sama ukázala, kde ji mám ohnout, promáčknout či stlačit ... Mnohdy dopředu ani nevím, jak bude váza, klobouk či kabelka vypadat, ale přesně poznám okamžik, kdy je dílo hotovo a kdy už dále nemohu přilepit "ani kuličku". Jedná se výlučně o ruční, kusovou tvorbu, zejména dekorativní keramiky, která je charakteristická přírodními zemitými barvami, je minimálně glazovaná, ve svém vnějšku ponechána přirozenosti materiálu. A najednou jsem vzala do ruky také tužku, začala kreslit a hledat... a pomalu, pomalu nacházela svůj vlastní styl, svoji techniku. Nyní již vím, že moje keramika a kresba patří k sobě. Mají společný základ. Ani u kresby mnohdy dopředu nevím jak bude vypadat, avšak oproti keramice musí být přesná a precizní. Jednotlivé motivy, připomínající krajku, se plynule prolínají, podněcují fantazii, navozují pocit klidu a vyrovnanosti. Neustále mě překvapuje, jak ze změní čar a čárek pomalu vzniká květina, páv, letící vážky ...

